

Bibliothèque Ukrainienne Symon Petlura à Paris
Українська Бібліотека імені С. Петлюри в Паризі

6 rue de Palestine - Paris 19^e

Téléphone: 202 29-56

Для переказу грошей
Поштове конто : С.С.Р. 8369 06. Paris.
6, rue de Palestine, Paris 19^e

Банкове конто : Crédit Lyonnais, 22, Avenue des
Gobelins, Paris 5e. — № 65637 W. Bibliothèque
Ukrainienne S. Petlura.

РІК XVI — Ч. 32.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

ТРАВЕНЬ 1974.

М. Ковальський

« ВІЧНЕ ПІДДАНСТВО »

(невиданий ще твір В.К. Прокоповича)

Рада Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі має намір видати твір В.К. Прокоповича, фундатора Бібліотеки, під назвою «Вічне підданство». Цей твір зостався в рукопису після смерті В.К. Прокоповича, який доручив переглянути його проф. Андрієві Яковлеву, спеціалісту правничих наук, а особливо в царині трактування юридичних термінів XVII століття.

У цьому останньому творі В.К. Прокоповича охоплено дуже широко аналіз внутрішньої і зовнішньої суті термінів «вічний» і «підданство». Вказуючи і обробивши всі приступні матеріали, В.К. Прокопович дає синтезу внутрішнього значіння цих термінів, що були вкладені в основу статей договору 1654 року на Переяславській Раді поміж Богданом Зіновієм Хмельницьким, гетьманом України і Війська Запорізького, та московським царем Олексієм Михайловичем.

Твір В.К. Прокоповича цікавий не тільки колосальним матеріалом, використаним автором, але і оригінальним підходом до теми і висновками, що випливають з аналізу цих двох термінів. Особливо важливим і цінним є цей твір для молодшого покоління, яке знає про Переяславський трактат 1654 року із підручників історії України, а ці ж останні не вповні висвітлюють значіння і ролю цього трактату. Твір В.К. Прокоповича, написаний легкою і доступною для всіх мовою, з багатьма оригінальними порівняннями, а також ясным викладом доби XVII століття. Зокрема яскраво проступає різниця між тодішніми і сучасними розуміннями цих термінів.

Коротке резюме твору В.К. Прокоповича зводиться головним чином до інтерпретації й правдивого розуміння цих двох термінів — «вічне» і «підданство».

Термін «вічний» у XVII столітті уживався не в розумінні «вічності», як то може видатися на перший погляд і як то це розуміла більшість російських істориків, а в розумінні «доживотності», себто «до кінця віку» тої особи, яка підписала даний трактат. Справді, коли мінялися, в силу тих чи інших обставин, гетьмани України, то Москва пропонувала інші статті договору перед тим заключеного в Переяславі у 1654 році, при чому, розуміється, увесь час намагаючися обмежити «права і вольності» за-

безпечені Переяславською угодою. Цей факт поноеного заключення угод між Україною і Москвою, доказує, що термін «вічний» мав зміст не «вічно-постійності», а «доживотно-тимчасовості».

Треба додати до того, що у XVII столітті термін «вічний» взагалі в Європі, яка ще жила традиціями середньовіччя, зустрічається дуже часто в документах міжнародного характеру, які означували характер стосунків поміж суверенами Західної і Південної Європи, як також і Сходу. Власне тому і вжито було в Переяславі цей термін, бо так, мовляв, годилося формулювати характер міжнародних актів поміж двома державними організаціями.

Та сама інтерпретація торкається і терміна «підданство», інтерпретація, яка ні в якому разі не розуміється так, як це розуміється у XX столітті. В епоху царя Олексія Михайловича, у самій Московщині, слово «підданство» не існувало. Воно увійшло в акти значно пізніше вже за часів російської імперії часів Петра I. В часи Переяславської угоди все населення московського царства іменувалося «холопами», включаючи сюди і боярство, і міщанство, і торговців і кустарів і селян. Єдиний цар московський був самодержцем над усіма «холопами» свого царства.

Наводячи силу прикладів із тодішнього міжнародного життя, В.К. Прокопович трактує термін «підданство», як свого роду «протекцію», яка включає і права і обов'язки для обидвох договірних сторін. Отож, гетьман Богдан Хмельницький у Переяславі 1654 р. прийняв «протекцію» московського царя, заключаючи цю угоду як рівний з рівним. Адже в тій угоді говориться про збереження «прав і вольностей України і Запорізького Війська». Справді бо Хмельницький веде самостійно, без відома московського царя, переговори з володарями Молдавії і Волощини, з королем Угорщини, з імператором Фердинандом, і з королем Польщі Владиславом IV, і з королем Швеції Карлом X, з яким навіть доходить до стадії союзу. Отож, ця дипломатична діяльність гетьмана, як суверена окремої держави, суперечить розумінню «підданства» та ще й «вічного».

Ці історичні дані показують, що роль гетьмана

України означала його значіння, як суверена окремої держави, населення якої ні в якій мірі не вважало себе (і так воно в дійсності було), як «підданим» московського царя. Треба додати, що і внутрішня структура української держави абсолютно не була ідентичною до внутрішньої структури тодішньої Московщини. Це видно у всіх ділянках життя України — духовно-релігійній (українська ієрархія і її духовенство жило своїми давніми традиціями), політично-адміністративній (поділ України на полки і сотні, що так само протирічило московській структурі управління), соціальної (існування на Україні промислових корпорацій згідно з т. зв. «Магдебурзьким правом» самоврядування, що не існувало в Московщині), культурно-духовній (існування Могилянської Академії, яка була світочем науки і культури, і впливи якої сягали далеко на північ до Московщини), і нарешті, повна відсутність «кріпацтва» в Україні, де земля, після Переяславської угоди, належала тим, які її обробляли. Не вказуючи вже про кипучу економічну діяльність населення України, як броварство, млинарство, винокурні, гончарні, шкіряні, цегельні, скляні і деревообробні підприємства і т. д., що давало Україні не аби яку роллю могутнього економічного росту і дозволяло їй мати широку сітку міжнародних економічних і торговельних стосунків і з Заходом, і з Півднем і зі Сходом. А цього в Московщині в таких розмірах подібного росту не було. Одмітимо той факт, (що не зазначений у творі В.К. Прокоповича, бо такі деталі не входили в обсяг його твору), що, наприклад, в ті часи в Кенінгсберзі, у Східній Пруссії, українці — козаки мали свої будівлі-склади, де вони складали все те, що привозили з України, як свою продукцію, на обмін з тими продуктами з Європи, які їй були

потрібні.

Вертаючися до теми «підданства», В.К. Прокопович наводить так само і приклад, так би мовити, парадоксального характеру, а саме, що одної пори «Запорізьке Козацтво» було під подвійною «протекцією», а не «підданими», як польського короля і московського царя. В іншому місці В.К. Прокопович наводить слова В. Бутурліна, московського посланця на Переяславській Раді, який іменем царя обіцяв Україні, гетьманові і всьому Військові Запорізькому «оборону і захисту», що власне і говорить про протекцію, а не про «підданство».

На закінчення візьмемо цитату із рукопису В.К. Прокоповича: «Отже, в очах сучасників українців і чужинців «підданство» — це «примирьє», «пши мієже», мир, угода, «з'єднчення пріязни», умова про оборону, протекцію, тодішнім латинським терміном мовлячи, союз.

Цей акт двосторонній взаємний, згода двох рівних сторін».

«Зміст «вічного підданства», як бачимо, в XVII століття — на наш погляд, сусідів і спільників наших, держав нам союзних чи прихильних, не той, що тепер у віці XX. Він цілком інший і навіть із іншої сфери:

1. не стосунків індивіда-громадянина до колективу-держави, а стосунків двох держав.

2. не життя внутрішнього держави, а відносини зовнішніх — сусідніх держав.

3. не з царини державного права однієї держави, а права міжнародного».

Ця цитата вичерпує цілий зміст твору В.К. Прокоповича, який, повторюємо, зацікавити мусять не тільки наше молоде покоління, але і всю українську спільноту у світі і на Україні суціль.

Проф. П. Шумовський

ПРАВДОПОДІБНЕ ПОХОДЖЕННЯ «КИРИЛИЦІ» І «АНТИЧНІСТЬ» ПРОТОСЛОВ'ЯНСЬКИХ ПИСЬМЕН

Це невтомні праці М. Скрипника (Голляндія) над дощечками «Влес Книги», над архівами покійного Ю. Мирслюбова, переписувача тих «дощечок» та останне, над пам'ятниками писемности слов'ян до Р.Х. (видавництво «Млин», Лондон, 1974), що ми завдячуємо тим багатим матеріалам, котрі вже служили нам для написання попередньої статті про «Влес Книгу» (інформаційний бюлетень ч. 27, січень 1972) та цієї короткої замітки про кирилицю і протослов'ян. Називасмо це «заміткою», бо на такі теми треба б написати цілу брошуру, що вимагало б глибших студій і документації.

Як уже було подано в згаданій статті про «Влес Книгу», св. Кирило (Константин Філософ), їдучи з візантійською місією до Хозар (860 р.) затримався по дорозі в Корсуні (Херсонес, літописна «Суроужська Русь»). Там у одного «русина» він «обрете» (видно набув) дві книги «Псалтир і Євангелію» написані «роуськими» староукраїнськими письменами. Св. Кирило, знаючи слов'янську (болгарську) мову, легко поро-

зумівся з тим «рутенем» й швидко навчився читати ті книги. Таким чином св. Кирило, ще до від'їзду до Моравії, в 763 р., мав готовий, цілком підхожий протослов'яський алфавет, щоб перекласти «кирилицю» з грецької на церковнослов'янську мову богослужбові книги для моравів. Отже, не він винайшов т. зв. «кирилицю», а лише пристосував до особливостей фонетики старослов'янської церковної мови, слов'янізований грецький алфавет, ввівши до нього ряд знаків, яких не було в грецькому алфаветі (напр. для позначення таких звуків, як б, ж, ц, ч) та додаючи кілька чисто грецьких літер, взагалі мало вживаних (фіта, іжиця, пси).

Одним словом, можна сказати, що св. Кирило (Константин Філософ), з походження грек, в своїх перекладах богослужбових книг сильно спростив старослов'янську, згл. староукраїнську мову і її алфавет. Це спрощення алфавету подекуди відбилося на тексті «Влес Книги», котра була написана в 9-тім столітті, в староукраїнській мові, ближчій до мови протосло-

в'янської ніж до церковно-слов'янської. А що «Влес Книга» була написана на «дошечках» то це характеризує ту епоху, коли первісний стан староукраїнської писемності не мав ще фонетичного письма і археологи знаходять первісні написи, значки на різних предметах. Наприклад, навіть перший напис «кирилицею» знайшли не на папері або пергаменті, а на посудині з X віку (Гнездовський могильник), ще задовго до початку літописання (XI ст.).

Якщо «кирилиця» являє собою слов'янізований грецький алфавет, яким користувалися слов'яни частинно вже від довшого часу до св. Кирила, то другий алфавет «глаголиця» рівночасно існуючий серед слов'янських народів і в Україні, був хронологічно старший і, як припускав болгарський учений В. Георгієв, був штучно створений ніби самим св. Кирилом. Цей алфавет загалом не прищепився, хоч ним було написано чимало різних рукописів. Цікаво, що в школі для боярських дітей за часів Володимира Великого (X-XI ст.), вчили два алфавети, т. зв. грецький алфавет, тобто «кирилицю» і «глаголицю». Але «глаголиця» протрималася ще десь до XIII ст. і зникла, а «кирилиця» набула великого поширення і лягла в основу сучасного алфавету цілого ряду слов'янських народів. Вона, властиво, зберегла ту мовну безперервність, що лучить сьогодні слов'янські мови з мовою протослов'янською, походження якої, так як і кирилиці треба шукати на півдні, на Балканах.

Якщо саме припущення, що «Влес Книга» була написана десь на півдні сучасної України, між Прикарпаттям, Дунаєм, Чорним морем і Доном, показує, що протослов'янська писемність постала дуже давно на Балканах. В алфаветі «Влес Книги» знаходимо багато літер близьких до ілірійської азбуки (в словнику Зизанія слово ілірієць є тотожне з назвою слов'янин та навіть до етрусських знаків.

Це є цілком зрозуміле, бо ще від середини бронзового віку (трипільської культури) протоукраїнські племена Придніпров'я зберігали економічні зв'язки з південними країнами або й мали з ними воєнно-політичні сутічки. Про це свідчать знахідки (на нижнім Дніпрі та на Південнім Бузі) бронзових дволезових сокир, характерних для крито-мікенської цивілізації і Трої та знахідки протоетрусського (троянського) шолома у с. Кремінній, Хмельницької області.

Сміливі походи або й переселення на південь причорноморських народів, що тягнули з собою також деякі протоукраїнські племена починаються ще в XI-VIII в. до Р.Х., а саме переселення кіммерійців, які через Фракію дісталися до Малої Азії (Фригії) і в VIII в. оселилися в Каппадокії. Знову в III ст. н. е. (264 р.) до тієї самої Каппадокії дійшли скити разом з нашими племенами боран чи літописських полян. (знахідки малоазійських монет на терені Кисва).

Отже, ілірійські й етрусські літери дісталися до староукраїнської писемності, до «Влес Книги», з далекого півдня, з півдня сучасної Болгарії та Югославії. Це тут постала протослов'янська писемність, що її створив і вживав насамперед народ або група північнофракійських племен, які звалися ур-ілірійцями. Тому власне протослов'янську писемність можна вважати за найстаршу в Європі (більш ніж 1500 р. до Р.Х.) тоді коли початки грецької писемності Бритійська енциклопедія відносить до VII в. до Р.Х., а латинської до II ст. до Р.Х.

Про це все довідуємося з недавньої (1971-1973 рр.) літератури, з праць д-ра В. Георгієва, члена Болгарської Академії Наук, який писав про етногенезу балканських народів. В своїх лінгвістичних і ономастичних студіях В. Георгієв покликається також на археологічні дані його болгарського колеги д-ра В. Мікова, а студії етногенези різних балканських народів починає він ще з епохи бронзи (2500 р. до н. е.). Тоді, на його думку, відбувалася велика міграція бувших балканських північнофракійських народів: дарданців, мизійців і фригійців до Малої Азії, де дарданці, властиво, дали початок троянцям («Балканські студії», ч. 3, 1972). Здається, що в своїх попередніх студіях (1971 р.) Георгієв називає всі ці народи збірною назвою «ур-ілірійців» (прото-ілірійців), які, крім Малої Азії, займали, до приходу греків (XII ст. до Р.Х.), всі егейські острови, а головне Крит й де вони створили славнозвісну Крито-мікенську культуру, а також високу культуру Трої. Про це знаходимо дані в гомеровій Іліяді і в Одиссеї, а перші епічні твори Гомера, як подає Георгієв, були писані в ур-ілірійській мові. Він вважає етрусків за ур-ілірійських троянців (е-трус —> е-трос —> трос —> троя).

Але інвазія індогерманських «варварів» — греків, як пише Георгієв, з півночі (від балтійського моря, сучасних — Богемії, Малярщини і північно-східньої Греції), які принесли з собою культ «трупоспалення», поклала кінець колись могутньому пануванню Трої і Крито-мікенської культури. (Троянська війна 1194-1184 рр. до н. е.) Троянці — етруски мусіли шукати нової батьківщини, яку вони знайшли на терені сучасної Італії. Сюди вони принесли свою високу культуру і старалися об'єднати в одну імперію різні народи апенінського півострова. До найбільшого політично-культурного розквіту вони дійшли в VI ст. перед Р.Х., але пізніше вони майже цілком загинули в боротьбі з римлянами. Від них залишилися лише численні пам'ятники культури та кам'яні надгробки з написами котрих до останнього часу ніхто не міг відчитати. Тому то, це була велика сенсація, коли В. Георгієв потрапив їх відшифрувати, користаючись протослов'янським алфаветом.

Про відкриття В. Георгієва в 1971 р. була перша коротка замітка в «Інтернац. Геральд Трибюн», а пізніше в «Радянській Україні» ч. 106, 1971, ширша замітка затитулована: «Розв'язано етруску загадку», з таким текстом: «Болгарський учений В. Георгієв розв'язав одну з найскладніших задач, над якою близько 200 років билися вчені всього світу — відкрив ключ до читання етрусської писемності.

Від етрусського народу, що жив на території нинішньої Північної та Центральної Італії і зник до початку нашої ери, залишилось близько 10.000 написів, які були повною загадкою.

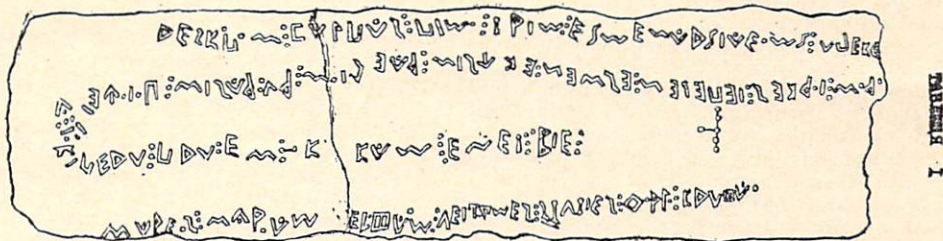
В результаті багаторічних дослідів, В. Георгієв установив, що етруска мова близька до гетської мови, якою говорили північнофракійські племена — гети — предки західних слов'ян, які жили в II тисячолітті до нашої ери. Використовуючи відому вже мову гетів, В. Георгієв перекладає етрусські тексти, які розповідають про багато моментів з історії не тільки етрусського народу, але й стародавнього Риму».

На жаль у доступних для нас наукових працях В. Георгієва, нема його головних праць на цю тему, а саме нема зіставлення алфавету етрусського з протослов'янським або гетським, а

в світовій літературі про етрусків подається кілька або й кільканадцять «типових» етруських алфавітів (разом з Марсіліана і Формело), залежно від місця їх знахідок.

Подаємо тут для ілюстрації (таблицю) порівняння кирилиці з етруським алфаветом та етруський напис на надгробку Енея. Цю таблицю цитує М. Скрипник (Вид. «Млин», Гага-Лондон, 1974) з книжки «Пам'ятки писемності слов'ян до Р.Х.» цілком невідомого автора Тадея Воланського, що була надрукована в Москві, в 1854 р. Фотокопію цієї книжки М. Скрипник знайшов в архівах Ю. Миролобова. Тому що

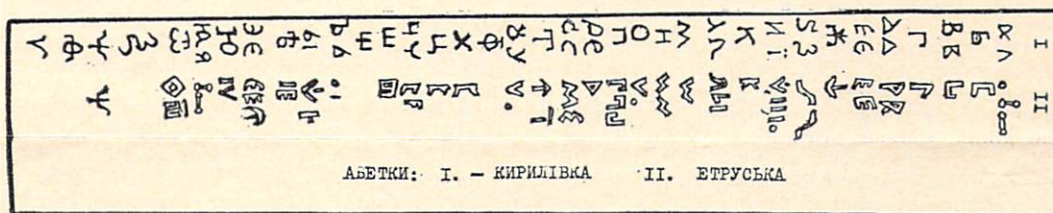
прізвисько автора Т. Воланського не фігурує, ані в «Великій радянській енциклопедії» ані про нього нічого не згадує В. Георгієв, то подаємо ту таблицю з застереженням, як приклад одного з багатьох варіантів етрусського алфавету, до речі, мало подібного до «класичного алфавету» Дірмаера. Однак факт, що Т. Воланський переклав сотки етруських написів доводить, що він, правдоподібно, також користувався якоюсь «протослов'янським або й гетським кодом». Правдивість перекладу та порівняння двох алфаветів, кирилиці і етрусського може підтвердити лише В. Георгієв.

НАПИС НА НАДГРБКУ ЕНЕЯ І 200 ЛІТ ПЕРЕД Р.Х.

8 ↓ 9 7 4 4 9 1 1 7 7 1 1 1 0 8 4 4 4 4 9

Fig. 223—The Etruscan "classical" alphabet in all but final form. D. Dîrmaier.

АБЕТКИ: I. — КИРИЛІВКА II. — ЕТРУСЬКА

Текст напису протослов'янською мовою

Рескі вес Бог, виш Віма і Діма, Езменю Рсіюе
 Ім-же опеце (мой) дом і децес, лепейен Езмен!
 Екатезім далечін; до долу зім поежею.
 Тоці веро — веро ес! како ем Еней цар-роде.
 Сідеіз с Ладомі в Елішом, Лейти поймез, забив-
 влаез;

О дорогі, хорошій!

Переклад М. Скрипника

Райський всіх Боже, вище за Віма й Діма, Езмен
 Русі
 Візьми в опіку мій дім і дітей, найліпший Езмен!
 Гекати царство далеко; до долу землі виїзджаю;
 Це є так вірно, як те, що я є Еней — цар-родом.
 Сидиш з Ладом в Елісеї, Лети черпнеш і забу-
 деш.

О дорогой, хорший!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ БІБЛІОТЕКИ

Чергові звичайні Загальні Збори Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі відбулися 1-го березня 1974 р. у власному приміщенні Бібліотеки. Зборам надіслали свої привіти Владика Митрополит Метислав і численні українці з різних країн поселення. Після відкриття, голова Ради Б-ки проф. Павло Шумовський передав керівництво зборами інж. Миколі Маслову. Секретарював д-р Назар Ясинчук.

Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів Б-ки сл. п. пор. Ілька Шаповала і Юхима Вацуцу. На пропозицію Ради збори гучними оплесками затвердили нових членів Меценатів Б-ки: Каленика Лисяка, Онтаріо ЗСА, Радіона Пироженка, Лос Анжелес ЗСА,

Михайла й Меланію Шемет, Ліон Франція та мистця Олексу Грищенка, Ванс Франція, які своїми щедрими дарами збагатили Бібліотеку-Музей. Одноголосно прийнято нових дійсних членів та членів прихильників.

У своєму звіті про загальну діяльність Б-ки за минулу каденцію (1972-1973 рр.), голова проф. Шумовський сказав, що членство за той період значно зросло. Книжковий фонд значно збільшився. Нові книжки поступають або даром від української еміграції або шляхом закупу. Центр документації має понад 28.000 карток, упорядкованих у 50 відділах, які будуть ще далі серґеювані. На жаль користування матеріялами Бібліотеки українцями Парижа ще не достатне.

Збільшилося число чужинців, які користуються документацією Б-ки, між іншими для своїх дисертацій. Значно збагатився Музей рідкісними й унікальними експонатами так, що можна б було організувати виставку їх.

Архів Б-ки щораз поповнюється. Веч. Отець Євген Бачинський з Швейцарії, крім великої кількості книжок та різних вартісних матеріалів передав для Б-ки архів старої Паризької Громади, який уже використовувався. Видання рукописів Пелісьє і Прокоповича ждуть своєї реалізації, бо вимагають ще багато редакторської праці.

Неперестанний ріст Бібліотеки може, в недалекому майбутньому, поставити питання про поширення приміщення, про що Рада Б-ки вже має на увазі.

Секретар Микола Ковальський відмітив, що Бібліотека заняла уже поважне місце серед подібних установ Франції, про що свідчать її зв'язки з Французькою Національною Бібліотекою, Інститутом Слов'янських Студій в Парижі та іншими.

Детально про працю в Бібліотеці за минулу каденцію (1972-1973) звітував бібліотекар Петро Йосипишин. За той час, як дар, поступило 1030 книжок, крім різних журналів, часописів, витинків з часописів і фотокопій документів. Куплено 661 книжку на суму 8.229,95 франків.

Виготовлено каталоги дублікатів книжок українських (2444 позицій) і чужомовних (230). Продано дублікатів на суму 6.223,00 фр., головною в ЗСА, університетським бібліотекам або окремим особам.

Бібліотеку відвідало 774 осіб. Вписано 260 абонементів. Випозичено 695 книжок, крім того багато осіб користувалося читанням на місці. Зроблено фотокопії з різних книжок, часописів чи документів для 87 осіб із ЗСА, Аргентини, Бразилії, Англії і Франції на суму 2.784,61 фр. Для Бібліотеки зроблено фотокопії рідкісних книжок або документів, якими потім користувалися зацікавлені. В залі Б-ки відбулося 33 різних зібрань. Рада Б-ки відбула 7 своїх засідань. Вислано 1384 листи. Забезпечення Б-ки збільшено з 200.000 на 500.000 франків (проти пожежі, крадіж і цивільної відповідальності). Контракт входить у силу з 19 лютого 1974 р. оплата забезпечення вносить понад 1.500 фр. в рік. Для кращого забезпечення унікальних музейних і цінної документації куплено сейф за 3.985,20 фр. у Бібліотеці працює постійно дві особи, по 20 год. у тиждень. Інвентарну книгу веде безкоштовно інж. Кирило Мазур, а касову книгу вів, теж безкоштовно, сл. п. Юхим Бацуца. Двічі в рік виходить бюлетень Б-ки (останнє число було 31) в якому подається хроніка життя Бібліотеки.

Фінансовий звіт подав скарбник д-р Кирило Митрович (подано в іншому місці).

В імені Контрольної Комісії д-р Аркадій Жуковський ствердив справне й бездоганне ведення діловодства та каси, до якого особливо сприяли сл. п. Юхим Бацуца та Петро Йосипишин-бібліотекар.

На внесок Контрольної Комісії збори одноголосно уділили абсолюторію уступаючій Раді, а зокрема, бібліотекареві П. Йосипишинові, висловлено подяку.

Важливою точкою нарад, яку уступаюча Рада подала для обговорення, була справа надбання статута «д'ютіліте публік». Референт д-р К. Митрович детально з'ясував зборам потрібні для

цього правні вимоги (про це подано в іншому місці). Після дискусій в якій забрали голос М. Ковальський, І. Стасів, д-р А. Жуковський, проф. В. Кубійович та проф. П. Шумовський збори рішили, що покищо недоцільно робити заходи про здобуття цього статуту для Б-ки.

Апарат для фотокопій, який має Б-ка, на якому не можна виконувати складніших праць, як друк книжок, збори уповноважили нову Раду купити машину для друку офсет.

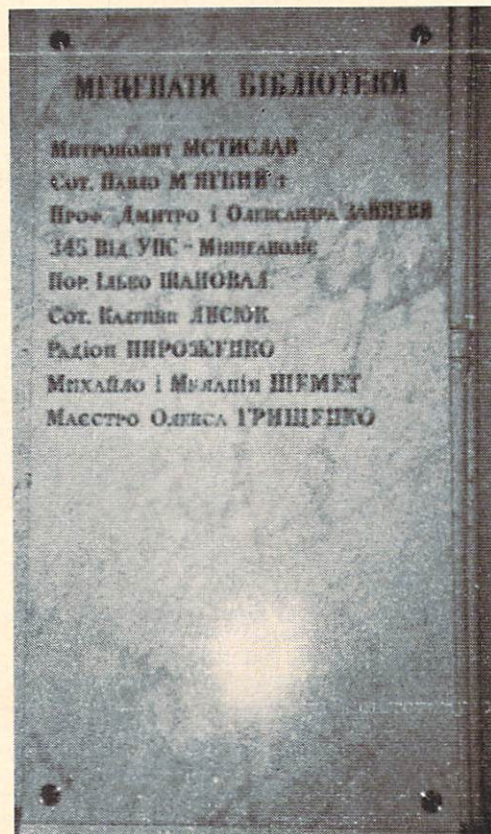
Збори одноголосно вибрали нову Раду Б-ки в її попередньому складі: голова Ради — проф. Павло Шумовський, 1-й заступник — Петро Плевако, 2-й заступник — проф. д-р Володимир Янів, секретар — Микола Ковальський, бібліотекар — Петро Йосипишин, скарбник — д-р Кирило Митрович.

Заступники: д-р Аристид Вирста і Вячеслав Лазаркевич.

Постійним Почесним Головою Бібліотеки є повсякчасний Президент Української Народної Республіки. Заступники Голови Ради повсякчасні: Президент Української Вільної Академії Наук у ЗСА і Голова Центрального Комітету Вшанування Пам'яті Симона Петлюри в ЗСА.

Контрольна Комісія обрана в складі: голова — проф. д-р Володимир Кубійович, члени: інж. Микола Маслов і д-р Аркадій Жуковський, член заступник — д-р Назар Ясинчук.

На пропозицію П. Йосипишина збори оплесками рішили подякувати усім жертводавцям, а зокрема членам Меценатам.

СМЕРТЬ ПРЕЗИДЕНТА ЖОРЖА ПОМПІДУ

З приводу смерті Президента Французької Республіки Жоржа Помпіду Рада Бібліотеки вислала співчуття на ім'я Прем'єр-Міністра П'єра Месмера.

Прем'єр-Міністр телеграмою відповів: «До пана Павла Шумовського Голови Української

Бібліотеки Симона Петлюри, 6, рю де Палестін, Париж. Я був дуже зворушений висловами співчуття, яке Ви мені прислали з приводу смерті пана Жоржа Помпіду, Президента Республіки. Я Вам щиро дякую за Вашу симпатію. П'єр Месмер».

НАША ВТРАТА

Після довгої і тяжкої недуги, 2-го лютого 1974 р., у шпиталі Св. Каміль у Брі сюр Марн, біля Парижа, відійшов у вічність на 74 році життя

сл. п. ЮХИМ ЯКОВЛЕВИЧ БАЦУЦА

дійсний член Бібліотеки ім. Симона Петлюри, декілька років був на становищі Голови Контрольної Комісії Бібліотеки, член багатьох ук-

раїнських організацій: громадських, церковної, військової.

Покійний народився 1-го травня 1900 р. в с. Зінківці на Поділлі. Приймав участь у Визвольній Боротьбі, останнє в складі 1-ої бригади 1-ої Запорізької дивізії.

Похорон відбувся 8-го лютого на цвинтарі в Роні су Буа, де він мешкав, після заупокійної Служби Вождя в Православній Церкві в Парижі.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Митрович

ПОШИРЕННЯ ЧЛЕНСТВА БІБЛІОТЕКИ

На останніх Загальних Зборах членів Бібліотеки розглянено можливість здобуття для Бібліотеки окремого французьким законом передбаченого статусу, т. зв. «д'ютіліте пюблік». У перекладі це звучить: статусу установи суспільної корисності. У Франції такі установи мають тісніший зв'язок з владами, користаються їхньою більшою опікою, полегшами в таксах, можуть діставати офіційні державні субсидії та приймати посмертні заповіти без податкових відчислень. Зобов'язання таких установ є теж більші: їх нерухоме майно та дотаційний капітал підлягають контролі влад, затруднення плаченого персоналу мусить бути одобрено владами й у випадку ліквідації майно може переходити тільки на іншу установу такого ж статуту та за згодою влади.

Рада Бібліотеки розглянула ці можливості й подала звіт Загальним Зборам. виявляється, що набуття такого статусу для Бібліотеки можливе, залишається тільки рішення про доцільність негайного переведення Бібліотеки на цей статус.

У зв'язку з цим Рада Бібліотеки звернула увагу на поширення її членського стану. Статут Бібліотеки вже давніше передбачував, крім дійсних членів Бібліотеки теж і звичайне-кореспондентське членство. Таке членство існує, напр. у наших наукових інституціях, як напр. в Науковому Товаристві ім. Шевченка, де дійсними членами є науковці, які безпосередньо зв'язані з діяльністю товариства й звичайне членство,

Й СПРАВА СТАТУСУ «Д'ЮТІЛІТЕ ПЮБЛІК»

яке цікавиться й підтримує працю товариства. Бібліотека має чисельних прихильників, які своїми датками засвідчують прив'язання до Заповідника Головному Отаманові та його культурної місії на чужині. Ці члени є розпорошені у Франції, в Європі чи за морями. Для них такий статут звичайного членства-кореспондента якраз і був передбачений. У зв'язку з евентуальним передбаченням статусу «д'ютіліте пюблік» стало необхідним оформити таке членство, бо для такого статусу треба начислювати найменше 200 членів. Велика скількість наших прихильників перейшла на статут такого звичайного членства й Рада Бібліотеки та Загальні Збори висловили їм подяку за їхнє тісніше пов'язання з Бібліотекою. Рада Бібліотеки запропонує теж своїм прихильникам за морем перейти на цей членський статут.

Дискусія над цією справою на Загальних Зборах виявила теж, що не наспів іще повний час для негайного переведення Бібліотеки на такий новий статус. З одної сторони, Бібліотека ще не закінчила свій процес розбудування своєї діяльності в новому приміщенні, а таке розбудування могло б бути скомпліковане пов'язанням з владами.

З другої сторони, потрібно почекати, щоб іще інші українські установи у Франції здобули такий статут, щоб у випадку спадковості майна одної чи другої організації, воно залишилося в українських руках. Справа ця, отже, тим часом

завищується, але до неї треба буде повернути порядком розвитку українського громадського життя у Франції.

Залишається здобутком те, що Бібліотека є вже в стані розросту набути такий статус « д'ю-

тіліте публік » і перехід до нього є справою дальшого розвитку й Бібліотеки й українського громадського життя. Для цього дальшого розвитку закликає Рада Бібліотеки членство Бібліотеки та всю нашу громадськість у вільному світі.

C. Mytrowytsch

BIBLIOTHEQUE SIMON PETLURA —
centre documentaire d'études ukrainiennes en France

Installée depuis quelques années dans de nouveaux locaux la Bibliothèque Ukrainienne Simon Petlura se donne des structures adaptées à ce que l'on attend d'une telle institution.

Elle est le centre de documentation et d'études sur l'Ukraine et plus particulièrement de la période contemporaine de lutte pour l'indépendance des années 1917-1921.

La bibliothèque met à la disposition des lecteurs et des chercheurs une salle de lecture et un service de photocopie, une cartothèque, des documents et ouvrages disponibles à la bibliothèque, elle répond par correspondance, à la demande des chercheurs. Elle a également un service de périodiques, paraissant dans le monde, en langue ukrainienne et en d'autres langues ainsi que des publications relatives à l'Est européen.

Mais elle possède aussi un fichier regroupant les ouvrages sur l'Ukraine disponibles dans les bibliothèques françaises de Paris. La bibliothèque poursuit son effort afin d'essayer de répertorier

tous les documents sur l'Ukraine se trouvant dans les diverses bibliothèques de France. C'est un travail de longue haleine mais qui facilitera la tâche des chercheurs.

Il y a également un catalogue des doubles destinés à la vente ou à l'échange.

Près de la Bibliothèque se trouve le musée Simon Petlura. Dans ce musée sont réunis des objets ayant appartenu à Simon Petlura, Président de la République Ukrainienne ainsi que des documents officiels : proclamations, insignes, papier-monnaie, timbres — témoignages de l'histoire contemporaine de l'Ukraine. Le musée regroupe aussi des œuvres de peintres ukrainiens et il s'enrichit peu à peu d'objets historiques offerts par les Ukrainiens de la diaspora.

La Bibliothèque est enregistrée sous le № 6220 dans le recueil officiel des Bibliothèques placées sous le patronnage du Ministère de l'Education Nationale.

**ГРОШОВИЙ ЗВІТ УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ ІМ. СИМОНА ПЕТЛЮРИ В ПАРИЖІ
ЗА ЧАС ВІД 1-ГО СІЧНЯ ДО 31-ГО ГРУДНЯ 1973**

ПОСТУПИЛО :

Пожертви і членські внески —	48.978,93
Абонемент —	238,00
Продаж книжок —	4.762,67
Утримання могили С. Петлюри —	287,72
Переходові —	679,50
Різне —	2.270,73

Разом —	57.217,55
Сальдо на 1-го січня 1973 —	12.102,73

Всього —	69.320,28

ВИДАНО :

Поштові, адміністративні видатки —	1.324,33
Утримання Бібліотеки —	2.257,59
Видання бюлетеня —	6.451,80
Винагорода персоналу —	13.762,00
Купівля книжок, журналів —	6.182,34
Утримання могили С. Петлюри —	430,00
Податок —	701,95
Переходові —	337,50
Різне —	4.421,89

Разом —	35.869,40
Сальдо на 1-го січня 1974 —	33.450,88

Всього —	69.320,28

Контрольна Комісія в складі проф. В. Кубійовича — Голова К.К. і д-ра А. Жуковського — члена К.К. перевела контролю книговодства за час від 1 січня 1973 до 31 грудня 1973 (позицій 1-451) ствердила, що всі вписи в книзі-деннику мають свої покриття й є правильно вписані.

З головних даних Контрольна Комісія ствердила, що на 1 січня 1974 р. знаходиться готів-

кою в касі — 874,05 фр., на поштовому конті — 14.020,57, на банковому конті — 18.556,26 та облігацій на суму — 220.000,00 фр. 28 лютого 1974.

Голова — **В. Кубійович**
Секретар — **А. Жуковський**
Член — **М. Маслов**

СИМОНОВІ ПЕТЛЮРІ

Слова—М. Ковальського

Музика— Ю. Пономаренка

Moderato

Щоб дав-ню зго - і -ти Полтавську ра-ну . Те-бе да -ла Пол-тавсь-ка- я зем-

ля і про-ти стріл во-ро-жо-ї о-ма-ни по-ста-вив

Roco agitato

Ти оз-бро-є-не і-м'я. У сви - сті куль у

a Tempo

гур-ко-ті гар-мат-нім ста-ле-вий по-глядТвій роз-кра-яв ніч.

pesante

В бор-ні за край, у зви-зі ма-е-стат-нім Тво-є і-м'я, Тво-є і-

м'я бу-ло по-бі-ди клич. *p* 3 він-цем тер-

но-вим *mf* і з чо-лом кри-ва-вим Пет-лю-ра всю-ди: в сер-ці й на ме-

Poco rit.

a tempo pathético

чах. І став Ти зно-ву в по-лум'-і за-ра-ви, щоб сла-вою, щоб сла-вою про-

кла-сти во-лі шлях!

ГРОШОВІ ПОЖЕРТВИ :

ФРАНЦІЯ (у франках). Майора Григорія Гулі — 1.000,00; Андрія Чистосердіва — 300,00; Євгена Павловського — 200,00; Михайла Лаврієнка — 110,00; Панства Бориса і Наталки Трохимович, Олекси Мандрики, Федора Маймеса, Якова Возняка і Григорія Лагошняка по 100,00; Петра Горбового і Михайла Шіпулінського по 90,00; інж. Івана Гайди, Дмитра Кліма і П. Городецького по 50,00; інж. Всеволода Дідковського; дир. Олександра Сірецького, д-ра Назаря Ясинчука, В. Гринчука, Павла Ливадки, Йосипа Ожди і Сергія Черневського по 40,00; пані Логієр — 38,00; Володимира Гуцалюка, Григорія Філя, Івана Ракочія, Івана Литвиненка, Михайла Круликевича, Зімайко по 30,00; Миколи Дідка, Миколи Дорожинського, Афіногена Парно, Івана Магуса, Петра Гладкого, Павла Крамара по 20,00; Івана Хоруженка, пані Анастасії Ольшевської по 15,00; Миколи Лубенця (на видання бюлетеня), Семена Бордогівського, Івана Вербенця, Івана Лазоря, Якова Просяного, Ганни Дяченко, Євфросинії Кокоць, Василя Кокоць, Прокопа Кваска, Ілька Плювака, Івана Козака, Трофіма Гундера і пані Ольги Гомола по 10,00; Василя Грушка і Андрея Горбаціо по 5,00; Об'єднання Української Молоді у Франції — 100,00; Івана Уширенка — 30,00; А. Андрієнка — 100,00; Миколи Міш — 8,00; Миколи Луціва — 10,00.

БЕЛЬГІЯ. Івана Завзятого — 25,00 фр.

НІМЕЧЧИНА. Пані Клавдії Болдирев в пам'ять свого чоловіка сл. п. полк. Болдирева — 25,00 ДМ.

Збірковий лист ч. 43/73. Збірщик Григорій Ткаченко, Мюнхен. Жертводавці: Г. Ткаченко і Григорій Панчук по 10,00; М. Лівницький, М. Леонтій, М. Стиренка, Василев, А. Ромашко, Яримович, Матушевський, І. Гордієвський, Гарабач, В. Гришко, Горбан, Ігор Качуровський, І. Клейнер, Х.Х., Юр. Семенко і В. Будкевич по 5,00. Разом — 100,00 марок нім.

ШВЕЦІЯ. Валеріяна Федорчука — 100,00 фр.

БРАЗИЛІЯ. Проф. Дмитра Зайціва — Мецената Бібліотеки — річний даток 1974 рік — 300,00 доларів амер.

КАНАДА (у доллярах). Д-ра Константина Бризгуна на фонд сл. п. Михайла Бризгуна-хорунжого Армії УНР. — 50,00; Всч. Отця Михайла Гринчишина — 10,00; проф. Теодора Цюцюри — 5,00.

Пані Марії Білоус в пам'ять своєї Матері св. п. Олени Абрамовни Полтавець і свого брата св. п. Георгія Івановича Полтавця, які упокоїлися в Возі, в Україні, в 1973 р. — 25,00 амер. д.

Збірка в Товаристві «Просвіта» в Форт Вілліам Жертводавці: Лев Івасиків, Петро Михайлишин, і Семен Пуляк по 5,00; Григорій Мигаль і Ілько Вишинський по 3,00; пані Єлисавета Шепелюк, Ольга Лівинська, Наталія Вацук, Ганна Мирфі, Михайло Олійник, Ілько Яремчук, Степан Ткач, Григорій Яцишин, Михайло Дубей, Нестор Новак, Василь Журавель, Михайло Василик, Василь Мельник, Лоренс Кульпіт, Рональд Годованський і Іван Балабан по 2,00. Разом — 53,00 дол.

Головної Управи Української Стрільницької Гро-нади від продажу подарованих карток — 638,40 франків; І. Слободяника — 67,61 фр. проф. Михайла Боровського — 10,00 дол. Олександра Козиря на упорядкування могили Головного Отама-на — 24,75 дол.

ЗСА (доллярах). Владики Митрополита Мсти-слава — 25,00; Каленика Лисюка 200 шерів (акції) «Стерлінг Електронік» за які, при купівлі, заплачено 6,00,00 доларів; Пані Марії Білінської в пам'ять свого чоловіка св. п. проф. Василя Білінського — 25,00; Панства Бориса і Любови Жури, в пам'ять св. п. проф. Василя Білінського — 25,00.

Замість квітів на свіжу могилу св. п. Ганни Андріївни Бакум на Бібліотеку зложили: пані Марія Миколаєнко — 30,00, панство Юрій і Га-лина Матушевські — 20,00, хрищенія Ганни Бакум — Муся і Стан Куліни — 15,50; панство Володимир і Оксана Бакум — 10,00; куми — Аня і Микола Замші — 10,00; панство д-р Ігор і Дарія Витвицькі — 5,00. Разом 90,00.

Головної Орденської Ради Ордену Залізного Хреста — 100,00; пані Степаниди Галичин — 30,00, Василя Надраги (річний даток за 1974 р.), панства Зенона і Ярослави Гоїв, пані Марія Клепачівської, панства В. і В. Клос, Товариства Прихильників УНР у Денвері по 10,00; проф. Бори-са Мартоса — 5,00.

301 Відділу Українського Народного Союзу в Чикаго — 25,00.

Збірки переведені заходами Представництва Бібліотеки — Центральним Комітетом Вшану-вання Пам'яті Симона Петлюри в ЗСА:

інж. Володимира і Юлії Безсонових — 25,00; Михайла й Катерини Гуцулів — 20,00; пані Зи-новії Мацук — 10,00;

Родини Протопресвітера о. Миколи Литваків-ського замість квітів на свіжу могилу св. п. Ганни А. Бакум — 25,00:

ч. 1/73. Полк. Василь Задоянний — Уповнова-жений Комітету в Нью Йорку. Жертводавці: Во-лодимир Туницький і Григорій Жупенко по — 10,00; Володимир Білок, Іван Лось, Є. Сукняр-ський, Федір і Ганна Карпук, Гузар по 5,00; Йо-сип Костичин, Матвій Суржко, Іван Збанко і О. Василюк по 2,00; В. Павленко — 1,50; Уле-на Збанко, Петро Х., І. Скороцький, Савчук, ХХХ, В. Левицький, Андрій Донець, Петро Ми-лорадович, прізвище невиразне і Йосип Костю-ченко по 1,00. Разом — 64,50.

ч. 10/73. Збірщик К. Степовий — Уповноваже-ний в Ірвінгтон. Д-р Т. Шегедин — 10,00; інж. Вол. Яворський — 5,00; Іван Каневський — 2,00. Разом — 17,00.

ч. 13/73. Виданий інж. Павлові Лимаренкові — Уповноважений Комітету в Філадельфії. Збірку перевели інж. П. Лимаренко і Федір Корсун. Ірина і Володимир Процок, Ілля Журжа і Ми-кола Химич по 10,00; Павло Лимаренко — 5,00; Василь Павленко — 3,00; Дмитро Ткачук, В. Татунчак, І. Збанко і Федір Корсун по 2,00; Василь Костицький, Павло Радощ, М. Кравчук, Газетський, В. Нестерук, С. Щерба, А. Богдан, Кучуров, Марко Либець, Федір Димчук, Мих. Хомич, Мих. Сапіга і Левицький по 1,00. Разом — 59,00.

ч. 16/73. Збірщик Григорій Мельник — Упов-новажений в Рочестері. Українська Кредитова

Спілка — 25.00; Володимир Зелез і Т. Єрстенюк по 5.00; Микола Білок, Василь Скробач і Михайло Ликів по 3.00; Григорій Мельник, Володимир Пилипенко, О. Воробей, Л. Білик, Гр. Тригула, А. Табінський, Микола Скрипка, А. Повх, Федір Минак, Микола Шабельник, Володимир Карамушка, Михайло Лялька, Богдан Віндловський, Ігор Чернецький, Андрій Стельник, Володимир Скрипка, Федір Лисенко, Федір Смоловик і Роман Коваль по 2.00; А. Шевченко, Євген Красновольський, Василь Петрів, Андрій Омельченко, Володимир Далькевич, Володимир Біловус, Микола Ковалюк, Петро Цимбал, Роман Боднар, Мефодій Скрильник, Юрій Єрстенюк, Василь Рубан, Іван Штепа, Сергій Гейзлер, Микола Безверхий, Олексій Скибицький, Панас Діловський, Дмитро Рудий, Микола Куц, Яків Клименко, Василь Романів, Микола Нечипуренко, Гнат Кобець, Артем Корнієнко, Федір Федоренко, Павло Хорошилів, Н.Н. і М. Дудка по 1.00. Разом — 110.00.

ч. 28/73. Виданий полк. А. Генсуровському — Голова Т-ва Прихильників УНР і Уповноважений Комітету (нині покійний), Жертводавці: А. Генсуровський, Микола Петренко, А.Л. Ліневич, Юрій Ілінський, Микола Бурда, о. Андрій Ілінський, Михайло Ротко, А. Генсуровський і Ірина Гольгерсон по 5.00; К. Трегепель-Еміль — 4.00; Михайло Саливон і Леонід Петренко по

3.00; Сергій Соляник, Олександр Сагуленко, Р. Сапон, Юстина Петренко, Віктор Спін і Петро Бойчук по 2.00; Юлія Тишківська, Микола Теслевич і В. Павленко по 1.00. Разом — 70.00.

ч. 31/73. Виданий Протопресвітері о. Миколі Литваківському — Протекторові-Уповноваженому Бібліотеки. Жертводавці: д-р Василь Трухлий і інж. Богдан Тимцюрак по 25.00; д-р А. Литваківський — 10.00; о. прот. І. Крестюк, о. С. Голово і о. Орест Кулик по 5.00; протопресвітер о. Ф. Білецький — 2.00. Разом — 77.00.

ч. 41/73. — 345-го Відділу Українського Народного Союзу в Міннеаполісі (збірку перевела пані Марія Дербуш). Пані Ольга Амброзьяк 5.10; пані Марія Дербуш, Марія Процай, Олена Романовська, Василь Гносеий, Ол. Грановський, Василь Домбровський, Мирон Кириленко, о. Андрій Кість, Михайло Каркоць, Василь Кулик, Семен Тоцький, Дмитро Хабин і Олекса Яцько по 5.00; Роман Рибак — 3.63; Гнат Чигрин — 3.40; Юрій Генчаренко — 3.30; Марія Ясенюк і Василь Станиславів по 3.00; пані Лідія Георгієнко — 2.75; Степан Кириленко — 2.40; пані Ольга Єльніків, Олена Романовська, Борис Полець і Олександр Полець по 2.00; пані Олександра Костюк — 1.80; Григорій Олійник — 1.60; пані Марія Вовк і Микола Пригар по 1.01; пані Ольга Хоролец, Тетяна Янківська, Зіна Щербаненко, Ярослав Абрамчук і Юрій Корбин по 1.00. Разом — 110.00.

МУЗЕЙ

Дар п. Каленика Лисюка з Онтаріо, ЗСА: 4 антимінси, кубок і ложка Гетьмана Полуботка з його гербом, перстень-печатка Гетьмана Івана Виговського, пояс случького виробу, хрестик металевий, з двох половинок, в якому носили мощі, іконка св. Миколая з 12 століття, металева, римська монета знайдена коло Одеси в 1915 рр.,

монети: 1566 р. (з тризубом), 1664 і 1667, табакерка і бусоль ген. М. Омеляновича-Павленка, які він вживав під час Зимового Походу 1919-1920 рр.

Федора Дзюби (Париж) — Бронзова медаль Т. Шевченка видана в Парижі в пам'ять поета. Печатка-каучукова присвячена відкриттю пам'ятника Шевченкові в Вашингтоні.

Степана Кікти (Клівленд) — матеріяли присвячені Кардиналові Й. Сліпому.

БІБЛІОТЕКОЮ ОДЕРЖАНО КНИЖКИ ТА РІЗНІ МАТЕРІЯЛИ ВІД:

П.С. (Англія) — 2 кн., 3 жур. та вирізки з англійських часописів про українські справи; Миколи Ковальського (Париж) — 44 кн. 39 жур. ноти, та різні архівні матеріяли; Каленика Лисюка (Онтаріо) — 26 кн. 9 жур. та різні матеріяли; В-ва «Українські Вісті» (Новий Ульм) — 3 кн.; Олександра Брика (Вінніпер) — 10 кн. 30 жур.; Гордія Мироненка (Гот Спринг) — 3 жур. та різні матеріяли (листи); Миколи Грушецького (Париж) матеріяли відкриття пам'ятника Шевченка в

Вашінгтоні; В-ва «Дорога Правди» (Торонто) — 1 кн.; д-ра Романа Кухара (Гейс) 1 кн.; Івана Скиби (Торонто) — 12 кн. 7 журналів; Лева Пилипенка (Філядельфія) — 1 кн.; Бібліотеки ім. Св. Володимира в Калгарі (Канада) — 6 кн.; 1 жур. та різні матеріяли; полк. Василя Задояного (Фляшінг) — 3 кн.; Українського Католицького Університету св. Климента Папи (Рим) — 9 кн.; Івана Жураківського (Вілерю) — 1 жур.; Гаврила Цюпака (Париж) — 4 кн.; Миколи Пе-

трашевського (Париж) — фотокопії документів і фак-сімілі «октябрьської революції»; В-ва «Праця» (Прудентопіль) — 1 кн.; Зосима Дончука (Філядельфія) — 1 кн.; Ольги Вітошинської (Париж) — 2 кн.; панства Жаровських (Париж) — 17 кн. 55 журналів; панства Коваленків (Париж) — 2 кн., 13 жур., ноти, різні матеріали; д-ра Лева Биковського (Денвер) — 19 кн., 10 жур., вирізки з газет та різні матеріали; Проп. Григорія Домашовця (Ірвінгтон) — 2 кн.; В-ва «Чайка» (Лондон) — 3 кн.; проф. Дмитра Зайціва (Ріо де Жанейро) — 1 кн.; Сільвестра Мартюка (Філядельфія) — 1 кн.; Стуаканеску (Париж) — 1 кн.; інж. Всеволода Дідковського (Монлюсон) — 29 жур. «Технічні Вісті», Львів; Європейської Християнської Місії (Курбеуа) — 2 кн.; В. Закальницького (Дамарі ле Ліс) — 20 кн. і 1 жур. д-ра Володимира Безушко (Філядельфія) — 47 кн.; проф. Яр. Рудницького (Вінніпег) — 10 кн. і 1 жур.; д-ра Павла Маценка

(Вінніпег) — 2 кн.; Євгенії Грінвальдт (ЗСА) — 2 кн.; Олександра Моха (Торонто) — 7 жур.; В-ва «Батьківщина» (Торонто) — 1 кн.; Андрія Свірка (Брюссель) 2 кн.; Ніни Мудрик-Мриц (Торонто) — 1 кн.; д-ра Константина Бризгуна (Торонто) — матеріали 2-го СКВУ, 1 кн., 25 жур.; вирізки з часописів: Володимира Ганейка (Бразилія) — часописи із статтями на українські теми; Р. Бучацької-Бровар (Гарі) — 11 кн.; Віри Петренко (Осло) — 1 кн.; Марти Калитовської (Франція) — 4 кн.; Ореста Городиського (Чикаго) — 4 кн., 15 жур.; В-ва Української Православної Церкви в ЗСА (Бавнд Брук) — 1 кн.; В-ва «Рідна Церква» (Новий Ульм) — 1 кн.; В-ва Юліяна Середяка (Буенос Айрес) — 1 кн.; проф. Яр. Славугича (Едмонтон) — 1 кн. Союзу Українців у В.-Британії (Лондон) — 6 кн.; Бібліотеки інтернаціональної документації (Нантер) — 1 кн.

НОВІ ВИДАННЯ НАДІСЛАНІ АВТОРАМИ І ВИДАВНИЦТВАМИ :

ДОНЧУК Зосим. В Облозі. Роман та ювілейні відгуки читачів. В-во «Власна Хата». Філядельфія, 1973, ст. 352 — дар автора.

СП. ЛЕДБІТЕР Ч.В. Утаємнений бік Богослужб. Написано на основі праць Ч.В. Ледбітера, Єпископа Англійської Церкви. В-во «Рідний Край». Обкладинка й оздоба книги М. Лавренка. Новий Йорк, 1973, ст. 68 — дар М. Лавренка.

КОРНИЛЯК Володислав. Твори. Мюнхен, 1971, ст. 203 — дар Єпископа д-ра Платона Корниляка.

ПИЛИПЕНКО Лев. Під шепіт серця. Третя збірка віршів. Обкладинка Якова Сокола. В-во «Власна Хата» Філядельфія, 1973, ст. 128, тираж 500 прим. — дар автора 5 прим.

БУЧАЦЬКА-БРОВАР Ростислава. Наша пісня. ч. 2. Українські Гімни, народні пісні і фортепіанові композиції. Обкладинка-Олександр Бровар. Переклад на англійське мгр Оксана Лукашевич Полон, мгр. Лавро Полон. Ноти — Роман Лаврович. Видання авторки. Гарі, Індіана, ЗСА, 1973, ст. 43 — дар авторки ч. 1 — 10 прим. ч. 2. — 1 прим.

ПОЛК. ЗАДОЯННИЙ Василь. Нація в боротьбі за Україну. Т. IV. 1972 р. Т. V. 1973. Відбито фотостатним способом виключно для Архівів-Музеїв. Нью Йорк — дар автора.

ОВЕЧКО Іван. Чехов і Україна. (Походження А.П. Чехова, його зв'язки з Україною й українські елементи в житті і творчості письменника). Передмова Василя Лева. Український Вільний Університет. Серія: Монографія ч. 20. Мюнхен-Грилі, 1973, ст. 150, тираж 1000 прим. офсетним друком машинописного тексту — дар Каленника Лисюка.

БЛАГОВІСНИК Верховного Архієпископа Візантійського Українського (Греко-Руського обряду). Кастельгандольфо біля Риму. Рік VIII, кн. 1-4, ст. 90 — дар Верховного Архієпископа.

ВІТОШИНСЬКА Ольга. Подорожі Блаженнішого Кир Йосифа VII 1968-1970 у світлі чужої преси. Праці Українського Богословського Нау-

кового Товариства. Том XX. Рим-Париж, 1972, ст. 143, ілюст. дар Верховного Архієпископа і авторки.

Перші Українські проповідники і їх твори. Видання друге Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи. Праці Греко-Католицької Богословської Академії. Т. XXXV, Рим, 1973, ст. 188 — дар Кардинала Сліпого.

Пісні мандрівника з нотами. З англійського співавника переклад Степан Мельничук. Перше видання. 2-га книжка без нот. — дар перекладача.

ДОМАШОВЕЦЬ Гр. Одне півсторіччя. В-во «Кирило-Методіївського Братства», Ірвінгтон, 1973, стр. 256 (фотодрук) — дар автора.

ЛЮБОМИРЕНКО Богдан. З Христом в Україні. Записи віруючого за роки 1941-1943. Відбитка з журналу «Християнський Вісник». В-во «Дорога Правди». ч. 52. Вінніпег-Торонто, 1973, ст. 112 — дар видавництва.

КАЛЕНДАР «ПРАЦІ» на 1974. В-во оо. Василіян. Прудентопіль. Бразилія, ст. 106 — дар видавництва.

Проф. д-р КИСІЛЕВСЬКИЙ. Українське мовознавство в останній добі (Філологічні праці). Праці Філософсько-філологічного Факультету. Т. VII. Видання Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи. Рим, 1973, ст. 193 — дар Кардинала Сліпого.

ГАК Анатоль (Мартин Задека). Від Гуляй-Поля до Нью Йорку. Спогади. Видання «Українських Вістей». Новий Ульм-Філядельфія, 1973, ст. 326 — дар видавництва.

СОЛЖЕНЦІН Олександр. Нобелівська лекція з літератури (переклад Ігоря Качуровського). Видання «Українських Вістей». Новий Ульм, 1973, ст. 16 — дар видавництва.

БОГОСЛОВІЯ. Т. XXXV кн. 1-4. 1971. Видає Українське Богословське Наукове Товариство. Рим, 1971, ст. 256 — дар Кардинала Сліпого.

КАЛЕНДАР «СЛОВО» на ювілейний 1974 рік.

55-річчя Соборности Української Держави, 40-ліття видавництва «Вільне Слово». Торонто, 1974, ст. 144 — дар видавництва.

СВІТ Іван. Українсько-японські взаємини 1903-1945. Історичний огляд і спостереження. Українське Історичне Товариство. Серія: Мемуаристика ч. 3. Нью Йорк, 1972, ст. 371 — дар автора.

ЧОРНОГОРА Федір. Письмо Народовців Руських до редактора політичної часописі «Русь», як протест і меморіал. Передрук з унікального оригіналу з 1867 р. Документ попереджений вступним словом та силуеткою автора. Бібліотека «Шашкевичіани» ч. 6. Редактор: М.Г. Марунчак. Вінніпег, 1973, ст. 15-4 — дар д-ра Константина Бризгуна і Бібліотеки «Шашкевичіани» 2 прим.

ВОЛОДИМИР Р. Сучасний вертеп. Драматичні твори. Українське Видавництво. Мюнхен, 1973, ст. 171 — дар автора.

МУДРИК-МРИЦ Н. Легенди. Ілюстрації автора. Об'єднання Українських Письменників у Канаді «Слово». Торонто-Едмонтон, 1973, ст. 30 — дар авторки 2 прим.

МЛИНОВЕЦЬКИЙ Р. Нариси з історії Українських Визвольних Змагань 1917-1918 р. (Про що «Історія мовчить») Т. 2. Друге видання переглянуте і значно доповнене. Чужина, 1973, ст. 670 — дар Р. Бжеського.

МЛИНОВЕЦЬКИЙ Р. Надзвичайний додаток до «Нарисів з історії Українських Визвольних Змагань» (1917-1918). 1973, ст. 80 — дар Р. Бжеського.

о. КОНРАД Микола, проф. д-р. Нарис історії стародавньої філософії. Друге видання опрацював проф. д-р Петро Ісаїв. Видання Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи. Праці Філософічно-гуманістичного Факультету. Т. X-XI. Рим, 1974, ст. 396 — дар Кардинала Сліпого.

БОГДАН Ф. Словник українських прізвищ у Канаді. Накладом Ономастичної Комісії УВАН і Канадського Назвознавчого Інституту. Ономастика ч. 47. Вінніпег-Банкувер, 1974, ст. 354 — дар проф. Яр. Рудницького.

КАЛЕНДАР «ПРОСВІТА» на 1974. Річник XXXIII. Накладом Українського Т-ва «Просвіта» в Аргентині. Буенос Айрес, ст. 160 — дар видавництва.

Д-р ФОСТУН Святомир М. Гетьман Павло Полуботок. (1724-1974). Союз Українців у Великій Британії, Культурно-Освітній Відділ. Обкладинка: інж. Петро Маслій. Лондон, 1974, ст. 10 (циклостиль) — дар видавництва 2 прим.

Д-р ФОСТУН Святомир М. Марко Черемшина (1874-1974). Союз Українців у Великій Британії, Культурно-Освітній Відділ. Обкладинка: інж. Петро Маслій. Лондон, 1974, ст. 12 (циклостиль) — дар видавництва.

Д-р ФОСТУН Святомир М. 25-ліття Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії. 1949-1974. Обкладинка: інж. Петро Маслій. Лондон, 1974, ст. 12 (циклостиль) — дар ОБВУ.

ДМИТРІВ І. Микола Міхновський. 1924-1974. Основоположник Українського Націоналістичного Політичного Руху. Лондон, 1974, ст. 17 (циклостиль) — дар СУБ.

Інж. КУЩИНСЬКИЙ Антін. Отець Августин Волошин — Президент Карпатської України. (1874-1974) Союз Українців у Великій Британії, Культурно-Освітній Відділ. Лондон, 1974, ст. 6 (циклостиль) — дар видавництва.

МАЦЕНКО Петро. Конспект історії української церковної музики. Видання Колегії Св. Андрія. Вінніпег, 1973, ст. 101 — дар автора.

ЗАХІДНЬОКАНАДСЬКИЙ ЗБІРНИК. Упорядкував Яр Славутич. Канадське Наукове Товариство ім. Шевченка. Осередок на Західню Канаду. Т. XIV. Едмонтон, 1973, ст. 207 — дар проф. Яр Славутича.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАЛЕНДАР на 1974 р. Видання Української Православної Церкви в ЗСА. Бавнд Брук, ст. 160 — дар видавництва.

КАЛЕНДАР «РІДНА ЦЕРКВА» на 1974 р. В-во «Рідна Церква». Новий Ульм, 1974, ст. 32 — дар видавництва.

ГИРСЬКИЙ Дмитро. Дивні способи виправдання антидержавної політики. (Відгук на фальсифікації соціалістів з табору УНР). В-во «Батьківщина». Торонто, 1973, ст. 184 — дар видавництва.

КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ «МІТЛА» на 1974. Видавництво Юліяна Середяка. Буенос Айрес, 1973, ст. 128 — дар видавництва.

MONUMENTA UCRAINAE HISTORICA. Vol. XIII. De Processibus Canonice Ecclesiae Catholicae Ucrainorum in Transcarpathia. av. 1771 usque 1853. Collegit Dr. Alexander Baran. Editions Universitatis Catholicae Ucrainorum S. Clementis Papae. Romae, 1973, p. 281 — don du Cardinal Joseph Slipyj.

MONUMENTA UCRAINAE HISTORICA. Vol. XI (1633-1659) Collegit Metropolita Andreas Sepetyckyj. Editit Metrop. Josephus Slipyj Archiep. Editions Universitatis Catholicae Ucrainorum S. Clementis Papae. Romae, 1974, p. 647. Major et Cardinal — don du Cardinal Josephus Slipyj.

ODDESS Olga. Let There Be Light. Chaika Publishing LTD. London, 1973, p. 60 — don de l'Editeur.

OSSADCHY Mykhaylo. Cataracte. Récit. Traduit de l'ukrainien par Kaléna Uhryn. (Cet ouvrage est la traduction, publiée pour la première fois en France, du livre en langue ukrainienne: BILMO) Librairie Arthème Fayard, Paris, 1974, p. 332 — don de l'Editeur.

RUDNYCKYJ J.B. An Etymological Dictionary of the Ukrainian Language Vol. II, Part 2 (13). Ukrainian Free Academy of Science — UVAN, Inc. Winnipeg, 1974, pp. 97-192 — don de l'Auteur.

HALLU Roger, s. m. Anne de Kiev — Reine de France. Editions Universitatis Catholicae Ucrainorum S. Clementis Papae. T. IX. Romae, 1973, p. 247, illust. — don du Cardinal Slipyj.

BIBLIOTHEQUE de Documentation Internationale Contemporaine. Liste des Périodiques en cours reçus par la bibliothèque en 1973. B.D.I.C. Centre Universitaire à Nanterre. Tirage offset. 29 novembre 1973, p. 176 — don de B.D.I.C.

JABLONSKA-LOUDIN Sophie. Le charme du Maroc. Traduit de l'ukrainien par M. Kalytovska et revu par Banine. Paris, 1973, p. 92 — don de M. Kalytovska, 2 exp.

KALYTOVSKA Marthe. Dix lettres à Sophie Jablonska-Oudin pour le troisième anniversaire de son départ vers les «Horizons lointains». Paris, 1974, p. 19. — don de l'Auteur. 2 exp.

OUKRAINKA Lessia. L'Amphitryon de Pierre Traduit de l'ukrainien, préfacé et annoté par Andry Swirko. Bruxelles, 1974, p. 141 — don du traducteur, 2 exp.

BIBLIOTHEQUE NATIONALE. Bibliothèque spécialisée de Paris et de la région parisienne. Sé-

lection par mots matière. 4-ème édition mise à jour au 1-er septembre 1972. Bibliothèque Nationale, Paris, 1972, p. 31, offert — don de la B.N.

Direction des Bibliothèques et de la lecture publique. Inventaire des Périodiques étrangers et des publications en série étrangères reçu en France par les Bibliothèques et les Organismes de documentation. Mise à jour partielle 1970. Bibliothèque Nationale. Paris, 1973, p. 971.

UKRAINE A CONCISE ENCYCLOPAEDIA. Prepared by Shevchenko Scientific Society Edited by Volodymyr Kubijovyč. Foreword by Ernest J. Simons. Vol. I, pp. 1185, vol II, pp. 1394. Published for the Ukrainian National Association. University of Toronto Press. Jersey City, N.J. USA, 1971 — don des Services Americains d'information et de relations culturelles, Paris.

БІБЛІОТЕКА МАЄ ЖУРНАЛИ :

АЛЬМАНАХ. Табор Олександрів (Польща). 1921, ч. 1. Дубл. ч. 1.
ВЕСЕЛКА. Каліш, 1923.
ВІДРОДЖЕННЯ. Львів, 1930, чч. 10-12.
ВІЛЬНА СПІЛКА. Львів, 1921, ч. 2. Прага-Львів, 1923, збірник 2-ий.
ВІСТІ З ЛУГУ. Львів, 1931, ч. 8-9, 1932, ч. 8-9.
ВОГНІ. Львів, 1932, ч. 2, 3.
ЖИВЕ СЛОВО. Львів, 1939, чч. 1, 2, 3, 4.
ЗА СОБОРНІСТЬ. Луцьк, 1932, ч. 1.
ЄДИНИМ ФРОНТОМ. Париж, 1939, ч. 1.
НОВА ГРОМАДА. Харків, 1928, ч. 8.
НОВА ГРОМАДА. Відень, 1923, ч. 2, 3-4. 1924, ч. 2-4, 5-6.
НОВА ХАТА. Львів, 1935, ч. 17. 1939, ч. 13-14.
НОВІ ШЛЯХИ. Львів, 1929, ч. 5, 6, 7.
НАШ СВІТ. Варшава, 1924, чч. 10-12, 13-14, 15-16, 17-18. 1925, чч. 1, 2, 4.
НАША БАТЬКІВЩИНА. Львів, 1937, ч. 1, 1938, ч. 3.
НАША БЕСІДА. Варшава, Львів, Луцьк, Холм, 1926, ч. 3, 6.
НАША ГРОМАДА. Подєбради, 1926, ч. 5-6 (31-32).

ПРОМІНЬ. Чернівці, 1922, ч. 2, 9-10. 1924, ч. 2.
РАНОК. Париж, 1928, ч. 1.
РЕЛІГІЙНО-НАУКОВИЙ ВІСТНИК. Щеніорне (Польща), 1923, ч. 11-12.
СВІТ. Львів, 1927, ч. 12, 13-14. 1928, ч. 8, 10, 12, 13-14.
СІЛЬСЬКИЙ СВІТ. Львів, 1926, ч. 8.
СВІТ ДИТИНИ. Львів, 1925, ч. 2, 4.
СЕЛО. Прага, 1930, ч. 1, 2, 3, 4. 1931, ч. 5.
СТЕРНІ. Прага, 1922, ч. 1. дубл. ч. 1.
ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО. Львів, 1924, ч. 1, 2, 3, 4.
ТРИБУНА УКРАЇНИ. Варшава, 1923, ч. 1, 5-6-7.
УКРАЇНСЬКА КОРЕСПОНДЕНЦІЯ «УКРАЇНКОР». Прага, 1930, ч. 15, 17, 20. 1931, ч. 9 (44), 11 (46), 12 (47).
УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ КОНГРЕС. Станіславів, 1934, ч. 23-27.
УКРАЇНСЬКИЙ СОКІЛ. Прага, 1934, ч. 6-7 (7). 1936, ч. 1-2 (17), 4 (19). 1937, ч. 3-6 (24), 7-9 (25).
ЛЕ МОНІТЕР ЮКРЕНІЕН. Тарнов (Польща), 1923, ч. 1 (фр. мовою).

МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ — МІСЯЦЬ ПОЖЕРТВ НА БІБЛІОТЕКУ-МУЗЕЙ ім. С. ПЕТЛЮРИ В ПАРИЖІ

Коли офіційно було відкрито ПЕРШУ Всеукраїнську Національну Бібліотеку-Музей на чужині, у світовій столиці — Парижі, в 1929 р. встановлено було, що місяць травень — роковини трагічної смерті сл. п. Головного Отамана Симона ПЕТЛЮРИ — місяць збірок пожертв.

У цьому місяці кожний свідомий українець, кожна українська організація, інституція, установа, церковні об'єднання чи українське підприємство, банкові центральні, їх відділи-кредитівки, повинні згадати пам'ять Нашого Національного Героя-Мученика і своєю даткою спричинитися до забезпечення, розбудови й розвитку Пам'ятника, яким є Несмертельний Монумент Симонові ПЕТЛЮРИ — Бібліотека-Музей ЙОГО імені в Парижі.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Рада Бібліотеки повідомляє українське громадянство, що в суботу, 25-го травня 1974 р., у день трагічної смерті сл. п. Головного Отамана Симона ПЕТЛЮРИ, о год. 14.30, буде покладено на Його могилі вінок від Бібліотеки й відслужена Панахида.

В неділю, 26-го травня, о год. 15.00, на цвинтарі Монпарнас, буде відслужена урочиста Панахида на могилі сл. п. Головного Отамана Симона ПЕТЛЮРИ.

Рада Бібліотеки

Неперіодичне видання Ради Української Бібліотеки-Музею імені Симона Петлюри в Парижі.